

درک عظمت آخرت؛ چگونه بزرگی آخرت بر رفتار ما در دنیا اثر می‌گذارد؟

درک عظمت آخرت و تأثیری که بر اعمال ما در دنیا دارد

وقتی درک عظمت آخرت برای ما اتفاق نیفتاده و آن را چیزی در حد و اندازه دنیای خودمان تصور می‌کنیم، متوجه نمی‌شویم که برای یک زندگی به بلندای آخرت، به چه اندازه توشه احتیاج داریم. آیا اعمال خیری که در دنیا انجام می‌دهیم، پاسخگوی نیازهای ما برای یک ابدیت هستند، یا نه؟ اگر پاسخمان منفی است، توشه مورد نیازمان را چطور باید کسب کنیم؟ در واقع برای داشتن یک زندگی سالم در آخرت، هم باید درک عظمت آخرت را به دست بیاوریم و هم راه‌های مختلف کسب توشه از دنیا را یاد بگیریم.

در مقاله «رابطه دنیا با آخرت چیست؟» به نسبت بین رحم مادر، دنیا و آخرت اشاره کوتاهی کردیم. حالا می‌خواهیم رحم مادر را با دنیایی که در آن زندگی می‌کنیم، مقایسه کنیم. با این مقایسه قطعاً درک عظمت آخرت هم برایمان به شکل بهتر و عمیق‌تری اتفاق می‌افتد. چون رابطه دنیا و آخرت مانند رابطه رحم مادر و دنیاست. رحم مادر و دنیا چه از نظر فراخ بودن و بزرگی، چه از لحاظ امکانات و بی‌شماری نعمت‌ها و چه از لحاظ مدت زمانی که در هر کدامشان سپری می‌کنیم، به قدری تفاوت دارند، که با هم قابل مقایسه نیستند. چنین نسبت عظیم و متفاوتی بین رابطه دنیای آخرت و دنیای فعلی ما هم وجود دارد، اگر ما بزرگی و عظمت آخرت را به عنوان یک ابدیت درک کنیم، اینقدر با بی‌تفاوتی نسبت به آن عمل نمی‌کنیم. ناچیز بودن عملمان را در برابر این عرصه بزرگ متوجه می‌شویم و نیاز به جمع‌آوری توشه برای حیات ابدیمان را با تمام وجود درک می‌کنیم. می‌دانیم که اگر از مشکلات و ابتلائات دنیا فرار کنیم، در آخرت دستمان خالیست؛ پس به این مشکلات به چشم فرصتی برای به دست آوردن توشه نگاه می‌کنیم، نه شرایطی برای رنجیدن و ناراحت شدن و یا خستگی.

نقش در دسرها و تزاخم‌های دنیا

معمولاً وقتی پای یک هدف بزرگ یا یک دستاورد عظیم در میان باشد، تحمل سختی‌ها برای ما راحت‌تر می‌شود، مثلاً اگر به کسب مدال طلای المپیک فکر کنیم، سختی دور بودن از خانواده، آسیب‌دیدگی، داشتن رژیم غذایی خاص و یا فشار تمرین‌ها را با انگیزه و قدرت بیشتری تحمل می‌کنیم. **درک عظمت آخرت** هم ما را نسبت به سختی‌ها و مشکلات دنیا مقاوم‌تر می‌کند، وقتی به بزرگی و ابدی بودن زندگی‌مان در آخرت فکر کنیم، کمبودها و نداشتن‌های دنیا کمتر به چشممان می‌آیند.

هر امر کاذبی در دنیا، معادل صادقی در آخرت دارد، یعنی به ازای هر چیزی که در این دنیا نداریم، معادل صادق آن را در آخرت دریافت می‌کنیم؛ مثلاً اگر در اثر اتفاقی دارایی‌مان را از دست دادیم و مجبور به تحمل سختی‌ها و مشکلاتی شدیم، این کمبود به عنوان ثروت و ذخیره‌ای برای آخرتمان در نظر گرفته می‌شود. البته عکس این قضیه هم درست است، یعنی اگر از کمالات دنیایی مثل ثروت، قدرت و جایگاه اجتماعی که در دنیا با ارزشند، برای تقویت کردن بعد انسانی‌مان استفاده نکنیم، در آخرت ارزش و اعتبارشان را از دست می‌دهند و برایمان چیزی جز عذاب و سختی به همراه نمی‌آورند.

بزرگی آخرت، کوچکی دنیا

شاید برای شما هم پیش آمده باشد که از پایین به یک کوه بلند یا سازه عظیم نگاه کنید. دقت کرده‌اید که دیدن این عظمت بر درک کلی ما از چیزهای اطراف آن تأثیر می‌گذارد؟ به همان اندازه‌ای که آن کوه یا سازه در چشمان ما بزرگ و عظیم است، درختان و اشیاء اطرافش را کوچک می‌بینیم؛ اگر **درک عظمت آخرت** در ما اتفاق بیفتد و آخرت را بزرگ و ابدی بدانیم، زندگی دنیا هم به همین نسبت در چشم ما ناچیز و کوتاه می‌شود. به همین دلیل هم برای امور جمادی، نباتی، حیوانی و عقلی وجودمان غصه نمی‌خوریم. بابت اینکه چرا فرزندی نداریم، رنگ پوستمان کمی روشن‌تر نیست، نتوانسته‌ایم مدرک دکترای خود را بگیریم و یا

اتومبیل‌مان محصول فلان کارخانه نیست، ناراحت نمی‌شویم. در واقع به کاری که خدا با ما می‌کند، راضی هستیم و با این احساس رضایت نسبت به آزمایش‌های خدا، برای آخرتمان توشه کسب می‌کنیم. این دنیا محل تعارض‌ها و ناسازگاری‌هاست. همیشه چیزی که ما انتظار داریم، اتفاق نمی‌افتد و کارها طبق برنامه‌ای که در نظر داشته‌ایم، پیش نمی‌روند. البته این به معنی سرخوردگی و تلاش نکردن ما برای رسیدن به رفاه یا برطرف کردن مشکلاتمان نیست، اما واقعیت این است که اگر ایمان داشته باشیم، خود را مأمور به انجام وظیفه می‌دانیم، نه گرفتن نتیجه. می‌دانیم که تمام آزمایش‌ها و امتحان‌های خدا برای آخرت ما حکم توشه و دارایی را دارند؛ بنابراین با استفاده از این فرصت‌ها، خودمان را برای ورود به محیط عظیم آخرت آماده و مجهز می‌کنیم.

سهیم شدن در اعمال دیگران

اگر از قاعده‌ها و قوانین خلقت آگاهی داشته باشیم، به دست آوردن توشه برای آخرت برایمان راحت‌تر می‌شود؛ مثلاً اگر بدانیم که با رضایت داشتن به انجام عملی، خودمان را در آن شریک کرده‌ایم، نسبت به کارهای دیگران آگاهانه‌تر موضع می‌گیریم، با لذت بردن از کارها و موفقیت‌های دیگران، در واقع خودمان را در این کارها سهیم کرده و به همین نسبت هم در آخرت از آنها بهره می‌بریم، به این صورت جایی برای حسادت هم باقی نمی‌ماند. وقتی به راحتی می‌توانیم نسبت به کار کسانی که از ما محبوب‌تر، تواناتر و برجسته‌تر هستند، راضی بوده و در ثواب اعمالشان شریک شویم؛ چرا برای ابدیت خود دارایی و ثروتی کسب نکنیم؟ چرا به آسانی از این فرصت با ارزش چشم‌پوشیم و خودمان را گرفتار آتش حسادت نکنیم؟ حسادتی که نه تنها توشه‌ای برایمان فراهم نمی‌کند، دارایی‌هایی که برای آخرتمان ذخیره کرده‌ایم را هم می‌سوزاند!

ما در این مقاله به مقایسهٔ رحم مادر با دنیا و دنیا با آخرت پرداختیم. گفتیم که با درک عظمت آخرت، اهمیت کسب توشه هم برایمان واضح‌تر می‌شود. راه‌های مختلف کسب دارایی از دنیا را متوجه شدیم؛ فهمیدیم که در کنار انجام اعمال صالح، تحمل آزمایش‌ها و ابتلائات دنیا هم برای آخرت ما حکم ثروت را دارد. درک عظمت آخرت ما را نسبت به کمبودهای دنیا بی‌توجه می‌کند و هر کمبودی در دنیا ذخیره‌ای برای آخرتمان به حساب می‌آید. در پایان هم یادآوری کردیم که با داشتن رضایت نسبت به انجام هر عمل، می‌توانیم در آن عمل شریک بوده و به همین نسبت هم در آخرت از آن بهره ببریم.

شما با دروس‌های دنیا چگونه برخورد می‌کنید؟ خوشحال می‌شویم نظر شما را هم در این رابطه بدانیم.

Mentazer Mentazer

Mentazer Mentazer

Mentazer Mentazer

Mentazer Mentazer